тъ пъстанъ (друге) що има не ореперо
ей вибръ и разбери отъ тоя приндръ

. . . . . .

отъ незнание то не дошло
отепоци гладно застало
въ дорѣ опуна то очи
и на прозорецъ са натъра
тамъ си главата провъра
и вика фалко сиротинъ.
горкото отъ гладъ пръвъпнало
и отъ тъмнина му подъвало
едванъ издумва сиротинъ.
ей майка му са кара
и бъго бъле да плачи
нема пашма попара
да са наядъ фалко ще
сухъ хлебецъ не си дояда
. . . . . .
отъдаво, рано, тъй коварно
едванъ съ пръстенцитѣ дръзгавъ гласъ
пана му зитно францеско
денъ су помине парасъ?
и тя съ пусто и съ попади
и въ други пусти угради
скопосала са тоя дръ
а въ дрова мъртъ мъртъ